

Arrest

nr. 216 042 van 30 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. TERMONIA
Houtmarkt 22
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 26 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 juli 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 december 2018.

Gelet op de beschikking van 17 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. TERMONIA verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

2. Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd geweigerd bij 's Raads arrest nr. 178 365 van 24 november 2016 omdat geen geloof wordt gehecht aan zijn vluchtrelaas. Tevens werd geoordeeld dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De twee daaropvolgende aanvragen van verzoeker werden niet in overweging genomen door de commissaris-generaal. Verzoeker tekende tegen deze beslissingen geen beroep aan.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidig derde volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde vluchtmotieven die hij in het verleden heeft uiteengezet, namelijk zijn problemen met de sjiiitische militie al-Hashd al-Sha'bi. Daarnaast vraagt verzoeker rekening te houden met zijn medische toestand omdat zijn ziekte niet behandelbaar zou zijn in Irak.

Ter ondersteuning van zijn huidig volgend verzoek legt verzoeker een hospitalisatieverslag neer van 4 mei 2018 vanwege de Brusselse Iris-ziekenhuizen Zuid.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. De Raad wijst er op dat aangezien reeds in het kader van verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavig verzoek geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoot in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij de gedane bevindingen van de commissaris-generaal niet weerlegt noch ontkracht.

Verzoeker houdt voor dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde documenten door te stellen dat (i) verzoeker zijn vermeende homoseksuele geaardheid niet meer aanhaalt als reden niet terug te kunnen keren naar Irak, en (ii) verzoekers hospitalisatie en die van zijn moeder onvoldoende is om nog steeds geen originele stukken te kunnen neerleggen.

Wat betreft verzoekers betoog dat hij zijn homoseksuele geaardheid nooit als hoofdmotief voor zijn aanvraag heeft aangehaald en het CGVS zijn derde volgend verzoek dus niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze heeft beoordeeld door zijn aanvraag af te wijzen louter omwille van het feit dat verzoeker niet over zijn geaardheid sprak tijdens dit derde volgend verzoek, wijst de Raad erop dat de vaststelling dat verzoeker zijn geaardheid onbesproken heeft gelaten, slechts één element betreft van de bestreden beslissing en geenszins een determinerend motief betreft dat de commissaris-generaal ertoe bracht het verzoek van verzoeker niet-ontvankelijk te verklaren. De beslissing dient immers als een geheel te worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat verzoeker andermaal verwijst naar zijn reeds bij zijn vorige verzoeken aangehaalde problemen in Irak. Verzoeker betwist dit niet. Echter, zoals ook in de bestreden beslissing te lezen valt, wijzigt het louter volharden in zijn eerdere, ongeloofwaardig bevonden verklaringen hier niets aan en vermogen ze de in het verleden gedane vaststellingen niet in een ander daglicht te stellen. In zoverre wordt aangenomen dat verzoeker nog steeds volhardt in zijn homoseksuele geaardheid zoals aangevoerd in zijn tweede volgend verzoek, merkt de Raad op dat verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die de eerdere gedane appreciatie van de commissaris-generaal betreffende deze vermeende homoseksualiteit in een ander daglicht stellen, temeer ook verzoeker dit element in het kader van zijn huidig verzoek niet (meer) heeft aangehaald bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar verzoeker voorhoudt dat de commissaris-generaal geen rekening gehouden heeft met de neergelegde medische attesten, kan hij niet worden gevolgd. Een simpele lezing van de bestreden beslissing duidt immers het volgende aan:

“U geeft aan dat u met dit vierde verzoek om internationale bescherming vooral wil aantonen dat u de voorbije periode niet in staat was om de nodige originele stukken, die de aanval op jullie huis door milities kunnen aantonen, neer te leggen. Dit te wijten aan uw hospitalisatie en deze van uw moeder - ten gevolge een trombose in Irak (Verklaring volgende verzoek DVZ, vragen 12 en 15, dd. 3 juli 2018). Uit uw hospitalisatieattest blijkt dat u, omwille van Thorax-gerelateerde klachten, van 24 april tot 4 mei 2018 in het ziekenhuis heeft gelegen. Dan nog, zonder deze klachten te willen minimaliseren, is dit een onvoldoende uitleg om nog steeds, na een verblijf van 3 jaar in België én met een periode van twee maanden tussen de laatste niet-ontvankelijkheidsbeslissing enerzijds en uw vierde verzoek anderzijds, geen originele stukken te kunnen neerleggen. Dit toch waar u duidelijk stelt dat jullie familie over de bewijzen beschikt en u telkenmale belooft deze te laten overmaken maar hier uiteindelijk niet in slaagt (Verklaring volgende verzoek DVZ, vragen 15 en 17, dd. 3 juli 2018).” Loutere kritiek buiten beschouwing gelaten, brengt verzoeker geen concrete tegenargumenten aan die de desbetreffende bevindingen weerleggen of ontkrachten. Staat vast dat verzoeker heden nog steeds geen bewijsstukken voorlegt ter ondersteuning van zijn vluchtrelaas en derhalve geen nieuwe elementen aanbrengt die zijn kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

4.2. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Bagdad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. De informatie die verzoeker bijbrengt, is niet van aard om aan te tonen dat de door verweerder aangebrachte informatie onjuist of achterhaald is en dat er zich een andere conclusie opdringt. Integendeel, verzoekers informatie ligt in dezelfde lijn als deze van verweerder. Ook verzoeker selectieve lezing van de informatie vervat in het administratief dossier vermag geen ander licht te werpen op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal dienaangaande.*

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in zijn hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 november 2018, verwijst verzoekende partij naar haar vraag tot horen en stelt zij dat wanneer de bestreden beslissing slechts twee elementen aanhaalt om haar asielaanvraag niet in overweging te nemen, namelijk geen nieuwe elementen, de medische stukken en nu haalt zij haar geaardheid niet aan, in de beschikking bezwaarlijk kan gesteld worden dat het niet vermelden van haar geaardheid maar een bijkomend motief is. Verzoekende partij volhardt in haar verklaring dat zij haar geaardheid niet als motief wilde gebruiken, maar zij nog altijd niet in staat is, omwille van medische redenen, om documenten en bewijzen te verzamelen.

4.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat (i) verzoekende partij andermaal verwijst naar haar reeds bij haar vorige verzoeken aangehaalde problemen met sjiitische militieleden omwille van haar werk als tattoo-artiest in Irak, die in het kader van haar drie voorgaande verzoeken

ongeloofwaardig werden bevonden, (ii) de reden waarom zij een vierde verzoek indient, namelijk dat zij wil aantonen dat zij omwille van haar hospitalisatie en deze van haar moeder niet in staat was om de nodige originele stukken, die de aanval op hun huis door milities kunnen aantonen, neer te leggen, onvoldoende is om nog steeds, na een verblijf van drie jaar in België en met een periode van twee maanden tussen de laatste niet-ontvankelijkheidsbeslissing enerzijds en haar vierde verzoek anderzijds, geen originele stukken te kunnen neerleggen, (iii) het gegeven dat zij haar homoseksualiteit niet meer aanhaalt, de in het verleden vastgestelde onoprechtheid ervan, ondersteunt, (iv) het medisch attest haar medische klachten, hospitalisatie en opvolging bevestigt doch niet de toekenning van de vluchtelingenstatus rechtvaardigt, en (v) er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit voorgaande blijkt duidelijk dat, zoals ook in de beschikking te lezen valt, het niet vermelden van haar geaardheid niet het enige motief van de bestreden beslissing betreft. In de bestreden beslissing wordt overigens duidelijk gesteld dat het gegeven dat verzoekende partij haar homoseksualiteit heden totaal niet meer aanhaalt, veelzeggend is en de voorgaande conclusie van het CGVS betreffende de onoprechtheid van dit aspect van haar relaas ondersteunt. De Raad verduidelijkt dat dit motief niet determinerend is in die zin dat het geen betrekking heeft op de elementen die verzoekende partij ter ondersteuning van haar huidig verzoek heeft bijgebracht daar zij dit element helemaal niet ter sprake heeft gebracht (verzoekende partij volhardt ter terechtzitting overigens dat zij haar geaardheid niet als motief wilde gebruiken) en dit motief in de bestreden beslissing derhalve niets vermag te wijzigen aan de gedane vaststelling dat de door haar bijgebrachte nieuwe elementen in het kader van haar huidig verzoek, zijnde bijkomende verklaringen met betrekking tot haar problemen omwille van haar werk als tatoeëerder, haar uitleg waarom zij nog steeds niet in staat is originele stukken bij te brengen, en het door haar bijgebracht nieuw medisch attest, de kans niet aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

Buiten het uiten van kritiek op voormelde beschikking, brengt verzoekende partij geen concrete elementen bij die de desbetreffende vaststellingen weerleggen of ontkrachten.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS